

LOVOGEVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 8

Oktobeř 1990

26. årg

Trengsel for Navnets skyld

Men dette er skjedd for at det ord skal bli oppfylt som er skrevet i deres lov: De hatet meg uten grunn. Når talsmannen kommer, han som jeg skal sende dere fra Faderen, sannhetens Ånd som utgår fra Faderen, da skal han vitne om meg. Men også dere skal vitne, for dere har vært med meg fra begynnelsen. Dette har jeg talt til dere for at dere ikke skal ta anstøt. De skal utstøte dere av synagogene. Det kommer en tid da hver den som slår dere ihjel, skal tro at han gjør Gud en dyrkelse. Og dette skal de gjøre fordi de ikke kjenner Faderen og heller ikke meg. Men dette har jeg talt til dere for at dere, når timen kommer, skal minnes at jeg sa dere det. Joh. 15, 25-16, 4a.

Det er jo vemodig å lese denne teksten. Trist! «De hatet meg uten grunn.» Og dette, gjør Han sine oppmerksom på, må også dere regne med. Det er ikke noe som muligens kan komme til å skje, men

det vil komme til å skje. Den kristendom som verden, den åpenbare og den skjulte (religiøse) verden kan finne seg til rette med, er ingen kristendom, men en forfalskning. Søren Kierkegaard sier et sted: Kristendom er martyrium. Og han levde ikke i kommunist-Kina eller Sovjet, men i *Danmark!* Og det i en tid hvor kristendommen visstnok sto sterkt i landet. Å nei, sann kristendom har nok aldri stått sterkt i noe folk. Men den «kristendom» som modererer seg, er gjerne populær om ikke akkurat høyt aktet. Da får man bli med på verdens «hitlist». For man er rett og slett *ufarlig*. Det sørgelige er at denne popularitet stort sett blir betraktet som fremgang for kristendommen. Men fruktene, utviklingen i forsamling og menighetsliv taler sitt alvorlige og klare språk om hva det er for noe. De sanne troende står utenfor sammen med Jesus og banker på. Det har vært de troendes erfaring til alle tider overalt.

Det var her i Norge Hans N. Hauge ble ødelagt i fengslet. Det var her i Norge Ludvig Hope sto på kirketrappene og forkynte Guds ord, fordi døra var stengt. I dag pynter de profetenes gravsteder og vil gjerne identifiseres med dem. Men hva tror du de gamle ville sagt dersom de kom og så kristen-Norge i dag?

Den troende har fått del i nytt liv, guddommelig liv. Derfor går han ikke lenger ihop med verdens ånd, tidsånden, som åpenbares i *skikk* og *bruk*. En opplever tvertimot en indre sorg over det ugodelige vesen som verden er fanget i; dens åndelige blindhet og mørke. Og det er noe av den største trengsel for en troende, *den indre*. Det er en trengsel hyklerne ikke kjenner til. Den indre sorg, først og fremst over seg selv, fordi jeg finner den samme ånds vesen der inne som jeg og ser råder i verden, samtidig som jeg har en indre trang til å være etter Gud. La det være sagt; vi lever et nytt liv. Vi har ikke bare en mengde tanker om kristendom. Kristendom er ikke noe vi bare pusler med nå og da, og da helst på fritida, men det er *vårt liv*. Det er *liv i Jesus*. Det er ikke et liv i oss selv, uavhengig av Ham. Derfor så søker du Ham stadig, og i alle ting, du som har fått livet. For Gud har gitt oss evig liv og dette liv er i *Hans Sønn*. 1. Joh. 5, 11.

Jo, jeg har nå vel livet, men jeg merker ikke så mye til det, sier du kanskje? Det var underlig; Er sannheten, Jesus, i meg, da opplever jeg to ting helt bestemt. Jeg har synd å bekjenne, og jeg har *ett frelseshåp*. Så skriver også apostelen Johannes det trøstens ord til de troende: Dersom vi bekjenner våre synder, er Han trofast og rettferdig, så Han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet. 1. Joh. 1,9. Altså, hvis vi er blant dem som har fått del i og vandrer i lyset, da skal vi også vite at vi har en talisman hos Faderen, Jesus Kristus, den rettferdige som forlater oss syndene og renser oss fra *all* urettferdighet. Men legg merke til at Johannes her skriver til *de troende*.

Israelsfolket ble døpt i Jordan av Johannes idet *de bekjente sine synder*. Legg merke til det! Men ingen ble frelst i Johannes's dåp. Han måtte peke på Jesus: «Se det Guds lam som bærer verdens synd.» Joh. 1, 29. *Det er frelsens budskap!* Den som har tatt imot det er frelst.

Tror du «Johannes's dåp» eksisterer i dag? Jo, alle de som i sitt gudsforhold, sitt frelseshåp hviler på noe annet enn Johannes sitt vitnesbyrd om Jesus, som i virkeligheten er Faderens vitnesbyrd om Sønnen. Det var derifra Johannes hadde det, vitner han selv.

Legg merke til all tale om *troen* i dag. Det er *troen* som gir mitt liv

mening, holder meg oppe, må tas på alvor osv. I enkelte tilfelle er det vel bare en uheldig måte å uttale seg på, men i svært mange tilfelle er det nok tale om nettopp *religiøsitet*. For hva er vel troen for en sann kristen? Det er ikke noe annet enn hjertets rettethet på Jesus. Derfor taler han ikke om-, og har ingen trøst i troen, men i Ham som han tror på, nemlig Jesus. Troen er ikke noe i seg selv. Jeg tror så lenge jeg ser Jesus. Hva er vel troen for noe når du ikke ser på Jesus? Hva er det da du tror? Troen må ha en gjenstand, og det er troens gjenstand som frelser og ikke troen i seg selv.

En verdsiktig mann sa til meg: «De troende er gildere i dag, for de er så

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender eksp., navn og adr.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: O. Dyrøy, 5620 Tørvikbygd.

Telefon 05-55 83 63

Alt som har med bladets eksp. å gjøre, såsom tinging, oppsigelse og adresseforanding blir sendt dit.

Gaver til bladet kan sendes kass. M. Frafjord Postgiro 5 68 21 33.

Red. Einar Kristoffersen, Eklundbk. 11
3770 Kragerø,
tlf. 03-99 08 45

Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Form. Karl B. Bø,

Vistnesvn. 13, 4070 Randaberg. Tlf. 04-41 87 46

Kass. Margrete Frafjord,
Boks 89, 5582 Ølensvåg

Postgiro 5 68 21 33. Bankgiro 3204.10.10222

lik oss!» *Så lik verden!* Men noe av en sann troendes indre trengsel er jo nettopp at det ikke er rom i et verdsiktig hjerte til å tale om det som ligger deg på hjertet. Han har funnet en usigelig skatt, men går omkring liksom ropende til døde. Du hører tale om alle denne verdens ting, men ikke om det viktigste av alt. Hvor skal du tilbringe evigheten! Slik går en kristen og lider. På arbeidsplass, skole, i hjemmet blant sine egne osv. og opplever at han har fått del i et budskap verden ikke hører.

Å nei, vi vil ikke bli som verden, det har vi jo opplevd, men det er vårt hjertes bønn at de måtte få det som oss. «Smake og kjenne at Gud er god!»

Men den åpenbare verden hater de troende. For de er lys og salt, som Jesus sier. Det er ikke noe de skal legge an på å være, det kan de overlate til dem som vil tekkes Gud ved noe annet enn Jesu offer, men de er det så sant Herrens Ånd bor i dem. Derfor blir de heller ikke tålt, for lyset det avslører, ikke mist de uomvendtes urette gudsforhold.

At den åpenbare verden hater de troende, det er en ting. Men det er noen som hater de troende mere intenst: De religiøse! Djævelen der han fremstår som en lyssets engel. Verden, som forsøker å skjule seg i et hellig skrud og henger på seg kunstige etterligninger av Åndens frukter, som er; *kjærlighet, glede,*

fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, saktmodighet, avholdenhet.

Ja, prøv å fremskaffe disse frukter av ditt eget hjerte! Å bli en kristen er å få del i guddommelig liv, forstår du, få del i noe som ikke finnes i oss.

Du kan være nidkjær for det du ser som Guds sak, nidkjær for den rette lære og arbeide natt og dag; eller, du kan være motsatt og favne alle. Men *livet?* Når det spørres etter det, hva sier du da? Ja, hva sier du som leser?

«De skal utstøte dere av synagogene. Det kommer en tid da hver den som slår dere ihjel, skal tro han gjør Gud en dyrkelse.» 16,2. Og her går da dette alvorlige opp for oss, at de som skal gjøre dette med Guds folk, det er slike som er ute etter å gjøre *Gud en dyrkelse*. Det er ikke den åpenbare verden først og fremst, men det er *gudsdyrkere!* «Og dette skal de gjøre fordi de ikke kjenner Faderen og heller ikke meg.» 16, 3. Vi minnes i denne forbindelse Paulus ute ved Damaskus. Den lærde teologens møte med Jesus, den Herre han selv mente å tjene. *Hjem er du, Herre? Hjem er du?* «Jeg er Jesus, Han som *du følger.*»

«Når talsmannen kommer, han som jeg skal sende dere fra Faderen, sannhetens Ånd som utgår fra Faderen, da skal han vitne om *meg.*» 15, 26. Altså ikke om *troen*, ikke om

gjerninger, ikke om *gudelig liv*, men om *meg!* For uten Ham eksisterer heller ikke det andre, men bare etterligninger som ikke fører fram, som f.eks. en *forstandstro* som tror så langt en *forstår*, *gjerninger* som er *vanetros gjerninger* fordi de *legges til* Jesu fullbragte verk, i stedet for å vokse *frem* av det, et «*gudelig*» liv uten *guddommelig* liv osv. Der hvor *grunnvollen*, la oss gjenta, *grunnvollen*, ikke er den rette, der finner du en kristendom *uten Kristus!* I den enkeltes liv og i menighetssammeheng. Dette burde mane oss til alvorlig ettertanke i dag, en ettertanke som kunne få drive oss til Jesus.

Den Hellige Ånd skal ta av mitt og gi til dere, sa Jesus. For vi har ikke noe i oss selv. Han tar av sitt og gir til oss, og ved det står vi for Gud. Ved det som hører Jesus til. Han skal ta av mitt og forkynne for dere! For dette gudslivet og denne frelse er en hemmelighet vi ikke kan tenke oss frem til. Det må bli oss forkynt og åpenbart. Og den som vandrer i dette *lyset* opplever også sannheten i Guds ord; «— alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus, skal bli forfulgt.» 2. Tim. 3,12. Men legg du merke til en ting i dette verset, for vi kan møte mye forakt og avsky som har sin grunn i at vi utgir oss for noe annet enn hva vi i virkeligheten er. Verden er flink til å gjennomskue slikt. Nei, legg merke til hva

som står, stans gjerne for det, og grunn på det; »— vil leve gudfryktig i Kristus Jesus.» Verden forstår det ikke, det er en dårskap for den. De religiøse tåler det ikke, for dem er det et anstøt. At dette er Guds gjerning, at de skal *tro på Ham som Han har utsendt*.

Som en verdselig mann en gang sa til meg: At Han levde og døde, hva har vel det gjort fra eller til for verden? For verden en dårskap altså, akkurat slik som ordet vitner. *Den er blind!* Vel, dette utsagnet kunne det nok føres en lang diskusjon over. En verden uten det kristne budskapets innflytelse, begynner vi å se klare konturer av også i vårt

land i dag, og det er ikke hyggelig det vi ser!

Men likevel var han inne på noe riktig, for sant å si så kom heller ikke Jesus for å forandre verden, men for å *frelse oss ut av verden*. Verden ligger i det onde og kan ikke forandres. Den kan bare gå under med alt sitt vesen. Og det er dette den troende venter på og ser frem til, at denne verdens vesen skal gå under helt og fullt både i oss og om oss. Ikke å undres på at verden, den åpenbare og den religiøse, som begge hyller denne verdens vesen hver på sin måte, hater de sanne troende!

Einar Kristoffersen

Om den saliggjørende delaktighet i Kristi legeme og blod

Den som eter mitt kjød og drikker mitt blod, har evig liv, sier Kristus. Sannelig, det er en underfull stor nåde av vår Frelser, at Han ikke alene har tatt vårt kjød på seg og opphøyet det til den himmelske hellighets trone, men at Han også selv bespiser oss med sitt kjød og blod til evig liv.

O, hvilken saliggjørende vederkvegelse for sjelen! O, hvilket måltid å lenges etter! O, hvilken him-

melsk, hvilken englespise! Omenskjønt englene begjærte å gjennomskue den store hemmelighet (1. Peter 1, 12), så antok Han seg dog ikke englene, men Abrahams ætt tar Han seg av (Hebr. 2, 16). Frelseren kommer oss nærmere enn Han er kommet selve englene, for derpå kjenner vi Hans kjærlighet at Han har gitt oss av sin ånd (1. Joh. 4, 13), og ikke bare av sin ånd, men også av sitt legeme og blod. For så sier

Han, som selv er sannheten, om brødet og vinen i nattverden: «Dette er mitt legeme, dette er mitt blod (Matt. 26, 26–28). Skulle vel Herren kunne glemme dem, som Han har forløst med sitt eget legeme og blod, ja, som Han endog har bespist med sitt eget legeme og blod? Den som eter Kristi kjød og drikker hans blod, han blir i Kristus, og Kristus blir i ham (Joh. 6, 56).

Nu forunder jeg meg ikke så meget over at hårene på våre hoder er teltet alle sammen (Matt. 10, 30), at våre navn er oppskrevet i himmelen (Luk. 10, 20), at Herren har tegnet oss på begge sine hender (Es. 49, 16), at vi hviler i hans skjød, at vi bæres av ham fra mors liv av (Es. 46, 3), for – vi blir jo bespist med Kristi legeme og blod.

Hvilken underfull spise! Vi nyter Ham vel, og forvandler Ham dog ikke til vårt legeme og blod, men vi blir forvandlet til likhet med Ham. Vi er Kristi lemmer og får liv av hans ånd og næring av hans legeme og blod. Guds brød er det som kommer ned fra himmelen og gir verden liv (Joh. 6, 33). Den som eter av dette brød, skal ikke hungre til evig tid (Joh. 6, 51–53). Han er nådens og barmhjertighetens brød, og den som eter derav, smaker og ser at Herren er god (Sal. 34, 9), og får av hans fylde nåde over nåde (Joh. 1, 16). Han er det livsens brød (Joh. 6, 35), som ikke alene er levende, men

også levendegjør, og den som eter dette brød, skal leve evindelig. Dette er det brød som er kommet ned fra himmelen (Joh. 6, 58). Det er ikke bare et himmelsk brød – det gjør dem også til himmelgjester, som i ånden og til deres sjels salighet eter derav, for de skal ikke dø, men oppreises på den ytterste dag (Joh. 6, 50, 54). Men de oppvekkes ikke til dommen, for den som eter av dette brød, kommer ikke til dommen, ikke i fordømmelsen – så er da nu ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus (Rom. 8, 1), men de oppvekkes til liv og salighet. Den som eter Menneskesønnens kjød og drikker hans blod, har livet i seg selv og skal leve for Kristi skyld (Joh. 6, 53, 57). Hans kjød er sannelig mat og Hans blod er sannelig drikke (Joh. 6, 55).

La oss derfor ikke bli mette av våre egne gjerningers spise, men av Herrens spise. La oss bli drukne, ikke av vårt eget huses, men av Herrens huses fedme (Sal. 36, 9). Han er den sanne livskilde, og den som drikker av det vann som han gir, skal aldri i evighet tørste, men det vann jeg vil gi ham, blir i ham en kilde med vann som veller frem til evig liv (Joh. 4, 14). Nu vel, alle dere som tørster, kom til vannene, og den som ingen penger har! Kom, kjøp og et (Es. 55, 1).

Så skal alle som er tørstige, komme. Kom da også du, min tørstige,

av syndens hete fortørrede sjel! Og har du ingen penger, har du ingen egen fortjeneste, da skynd deg dess mere! Er du blottet for egen fortjeneste, må du med så meget dess større iver skynde deg til Kristi fortjeneste. O, så kom dog her og kjøp uten penger og uten betaling.

Her er Kristi hvilested og din egen sjels hvilested. Derfor må ingen syndskyld holde deg tilbake, men den kan heller ikke din egen fortjeneste noensinne føre deg. Og hvad fortjeneste kan vi vel også ha? Profeten sier jo: Hvorfor veier dere ut penger for det som ikke er brød, og eders fortjeneste for det som ikke kan mette? Vårt arbeide kan altså ikke mette oss, og med penger vi selv har tjent, lar Guds nåde seg ikke kjøpe. Hør derfor min sjel, og et det gode, så skal din sjel forlyste seg med de fete retter (Es. 55,2).

De ord som nu følger, er ånd og liv, de er det evige livs ord (Joh. 6, 63, 68). Velsignelsens kalk som vi velsigner, er den ikke samfunn med Kristi blod? Brødet som vi bryter, er det ikke samfunn med Kristi legeme (1. Kor. 10, 16). Den som holder sig til Herren, er én ånd med Ham (1. Kor. 6, 17). Vi forenes med Ham ikke bare derved, at Han meddeler oss sitt vesen, men også ved delaktighet i Hans legeme og blod.

Derfor sier jeg ikke med jødene: Hvorledes kan Han gi oss sitt kjød å

ete (Joh. 6, 52), men jeg sier heller: Hvor stor er dog Herrens kjærlighet til menneskene, at Han gir dem sitt kjød å ete og sitt blod å drikke! Jeg undres ikke over Hans allmakt, men over Hans nåde. Jeg grubler ikke over Hans Majestet, men over Hans godhet og kjærlighet. At Han er nærværende (i nattverden), det tror jeg. Hvorledes Han er nærværende vet jeg ikke, men jeg vet for visst at Han på den inderligste og nærmeste måte forener seg med meg. Vi er Hans legemets lemmer, av hans kjød og av hans ben (Ef. 5, 30). Han selv bor i oss og vi i Ham. Min sjel senker seg med sine tanker så gjerne ned i dette uutgrunnelige dyp. Men den finner intet ord til å uttrykke eller uttyde denne godhet og kjærlighet. Når den betrakter denne Herrens aller største nåde og hans aller største salighets herlighet, må den ganske og aldeles forstumme.

(Fra Johan Gerhards Hellige betrakninger)

«For også Kristus led én gang for synder, en rettferdig for urettferdige, for å føre oss fram til Gud, han som led døden i kjødet, men ble levendegjort i Ånden.» 1. Pet. 3,18.

Da situasjonen i Danmark ikke er nevneverdig annerledes enn her i vårt eget land, har jeg valgt å ta med dette stykket fra det danske bladet «Trompeten for Kristus».

Red.

Ved avgrundens rand

Siden vi i 1969 for første gang udgav særnummeret »Det besatte Danmark« har vi med sorg fulgt udviklingen, og vi kan desværre kun gentage, hvad vi dengang sagde:

Vi oplever en situation, der er langt mere alvorlig end besættelsen i fyrrerne. Vort land er besat af Satans onde magter, og en nedbrydende ånd er i færd med at tilintetgøre os som nation.

Mange af os, som oplevede besættelsesårene, ser med vemod tilbage på den udvikling, der fulgte efter hin skønne forårsmorgen 5. maj 1945, da vi igen kunne hejse vort smukke flag over et frit land.

Vi fejrede den dag i tro på og i forventning om, at de mørke og tunge besættelsesår havde dannet et folk, som ved forenede anstrengelser ville være i stand til igen at skabe respekt om Danmarks navn og som et gudfrygtigt folk bringe Gud ære. Vi var i forventning om et Danmark, som ville give de nationale og åndelige værdier førsteprioritet, og som ville sætte retfærdighed og retskaffenhed i højsædet. Men vores forventninger blev ikke indfriet.

Den 5. maj 1945 stod Danmark

ved en korsvej, men såvel politisk som åndeligt synes vi at have valgt den forkerte vej, for i dag befinner vi os nationalt, økonomisk og åndeligt ved afgrundens rand. Som en velfærdsstat har vi levet over evne, og partipolitiske særinteresser har skabt et samfund, hvor der kræves langt mere, end der ydes. De mange materielle goder har fortrængt de åndelige værdier, og i trit med en fejlslagen politik har en bibelkritisk og til dels budskabsløs kirke fremmet en negativ indstilling til de sande livsværdier.

Vel er det her og der nogle, som har taget til genmæle, når der blev lovgivet i strid med de guddommelige love, men stort set har såvel præster som biskopper været som stumme hunde, der ikke kunne gå (Esajas 56:10). Vi befinner os nu i en situation, hvor vi må spørge: »Har vi ingen åndelige ledere i vort land?« Har vi ingen retfærdige og retskafne mænd, som frimodigt vil stå frem, løfte deres røst som basunen og forkynde folket dets brøde (Esajas 58:1), eller der som Johannes Døber vil ráde: »Øksen ligger allerede ved roden af træerne.« Matt. 3:10a.

Vi er kommet langt bort fra retfærdighed og retskaffenhed

Tyveri, vold, mord og selvtægt er daglige foreteelser. Børne- og ungdomsbander terroriserer vore byer. Narkotika- og spiritusmisbruk er ikke blot et probelm, men det er et tydeligt tegn på, at vor nation er degenereret. En udvekslingsstudent fra et andet land blev spurgt om, hvad der var den mest markante forskel på Danmark og det land, han kom fra. Han svarede, at det, han særlig havde bemærket her, var, at næsten alle danskere gik rundt med en øl i hånden.

Når landets ledere mener, at alle problemer løser sig, blot vi får bragt orden i økonomien, er det et bevis på, at de ikke har øjnene åbne for den virkelige årsag til vor fortvivlede situation. De kan ikke indse, at årsagen er, at vi som et folk har vendt Gud ryggen og ladet hånt om Hans ord, som siger: »*Det folk og rige, som ikke tjener dig, skal gå til grunde, og folkene skal lægges øde i bund og grund.*« Esajas 60:12.

Mens der stilles større og større krav til vort velfærdssamfund, accepteres umoralitet, fosterdrab, lovløshed og falsk filosofi med dens sataniske bedrag. Når man ser på alt dette, bliver man rystet over, at ikke flere tager til genmæle. Ved vor tavshed accepterer vi den afkritningsproces, som er i gang, og som er en følge af det humanistiske

syn, som har vundet indpas overalt i vore massemeldier, i vor undervisnings- og lovgivningssektor, i vort retsvæsen såvel som i vore kirker.

Også fremmede religioner med okkult islæt bliver accepteret og sniger sig ind alle vegne. Mange af disse religioner kommer i skikkelse af en lyssets engel, idet meditation og andet, som har sin baggrund i dem, endog bliver anbefalet af læger som et afstressningsmiddel i vor travlede tid. Mange meditations- og andre lignende kurser har opnået offentlig støtte.

I adskillige forretninger findes et stort udvalg af bøger om okkultisme såvel som selskabsspil og legetøj, der også er præget af okkultisme.

Der er mange, der ler, når der tales om hekse og troldmænd, men det er en uhyggelig kendsgerning, at vi har dem iblandt os. Deres blik røber dem. Og de får endog lov til at komme ind på vore skoler og biblioteker samt i vore forsamlingshuse for at holde foredrag.

Lad os ikke være så naive at tro, at dæmonisk besættelse og angreb kun finder sted i såkaldte u-lande. Også her i Danmark er der en livlig dæmonisk aktivitet. Disse ondska-bens åndemagter har skabt en næsten uigennemtrængelig mur i himmelrummet over Danmark (Ef. 6:12), og som følge heraf har en sløvhedens ånd til dels lammet det meste af kristenheden, så vi kristne

ikke kan tage os sammen til virkelig at søge Herren og hente kraft fra Ham og Hans vældige styrke (Ef. 6:10).

Også vore kirker har disse åndsmagter formået at infiltrere, og mange af dem er blevet så rummelige, at der ikke længere tages til gennmæle over for en ubibelsk forkynELSE eller levemåde. Derimod tillades det, at beatorkestre, balletter og såkaldte musicals flyttes fra den verdslige forlystelsesverden og ind i kirkerne. I en af vore folkekirker var der en kvindelig præst, som bød op til pardans mellom døbefond og alter, og i en anden har karnevalet holdt sit indtog. Det er gået kirken, som det gik templet på Jesu tid: den er blevet gjort til »en røverkule» (Matt. 21:13). Af dem, der har påtaget sig at forkynne Guds ord, har mange vendt ryggen til den hellige Skrifts autoritet, idet de betvivler dens oprindelse og pålidelighed. I stedet for har de tilegnet sig en moderne teologi, som betragter det meste af Det gamle Testamente som myter og sagn, og som bortforklarer den guddommelige åbenbaring i Det nye Testamente, idet jomfrufødselen, opstandelsen og Jesu undere fornægtes.

Skønt bibelen klart og tydeligt siger i Johs. 14:6, ingen kommer til Faderen uden ved Jesus, har en kvindelig præst utalt: »Kristus, nej Ham er der ikke plads til«.

Fra mange kirker og kristne forsamlinger lyder der larmende rockmusik med dens hypnotiserende beat. Satan har formået at overbevise mange kristne ledere om, at de for at nå verdens unge må tage verdens metoder i brug. Der bliver således – også på bibelskoler – undervist i dans og drama. Man ræsonnerer som så, at der må indføres nye veje og nye metoder for at vinde de fortabte.

Bibelens anvisning: »*Så kommer da troen af det, som høres, og det, som høres, kommer i kraft af Kristi ord*» (Rom. 10:17) bliver stort set ignorert, og der er kun få, der som Paulus står frem i Helligåndens kraft og vidner: »*Den Jesus, som jeg forkynner jer, Han er Kristus*«. Ap. G. 17:3. Derfor oplever vi heller ikke, at der bliver sagt om nutidens forkyndere, som der blev sagt om Paulus og Silas: »*Disse mennesker, som har bragt hele verden i oprør, er nu også kommet hertil*«. Ap. G. 17:6.

Vi har masser af selvbestaltede profeter, som taler løgn og skaber forvirring, men vi har kun få mænd, der taler som Guds ord (1. Pet. 4:11). Derfor befinder vi os i en lignende situation, som den Nehemias stod i, da han sagde: »*De kastede din lov bag deres ryg*«. Neh. 9:26.

Vi har skikket os lige med denne verden og flyttet vore fædres æld-

gamle skel (Rom. 12:2 og Ordsp. 22:28).

Det er også med sorg, vi har konstateret, at den landsomfattende epidemi: skilsisse og indgåelse af nyt ægteskab har bredt sig helt ind i prætestanden. Dette har bevirket, at vi rundt om på vore prædikestole har stående mænd og kvinder, som lever i hor, hvilket klart fremgår af Luk. 16:18:

»Enhver, som skiller sig fra sin hustru og gifter sig med en anden, bedriver hor; og enhver som gifter sig med en kvinde, der er skilt fra sin mand, bedriver hor.«

Hvordan skulle præster, som lever stik imod Guds ord, kunne vejlede andre ud fra Ordet? De er blinde vejledere for blinde.

Da Jesus første gang kom til jorden, var der ikke rum for Ham i herberget. I dag står Han uden for mangen en kirkedør og banker i håb om, at nogen hører og åbner døren (Johs. Åb. 3:20).

At høre et åndsfyldt budskab om evangeliets kraft til frelse og til forvandling af menneskeliv er ikke almindeligt i dag. Derimod bliver der fra mange prædikestole forkyndt et anderledes evangelium.

Det giftige rajgræs, som Jesus omtaler i Matt. 13:24-30, er ved at kvæle hveden i hjem, skole, kirke og samfund.

»Thi det folk og rige, som ikke tjener dig (Gud), skal gå til grunde, og folkene skal lægges øde i bund og grund.« Es. 60:12.

v.e.p.

Kristi hellige lidelse

Av M. Luther

«Stille, stille! Jesus lider, blodet brenn og sjeli kvider»

For det første er der noen som tenker på Kristi lidelse på den måte, at de blir vred på jødene, og skråler og skjerner på den stakkars Judas. Dermed lar de seg nøye. Akkurat likedan som de er vant til å klage over andre mennesker og fordømme og snakke ondt om sine motstandere. Dette er nok ikke å betrakte Kristi lidelse, men derimot

å tenke på Judas og jødenes ondskap.

For det annet er der noen som har vist oss mange slags nytte og frukt som skulle komme av betraktningen av Kristi lidelse. Om dette har man et ordspråk, som tilskrives den hellige Albert, – at det ville være bedre å ha tenkt en gang så løselig over Kristi lidelse, enn om man fastet et

helt år, eller hver dag ba en salme o.s.v. Dette følger de blindt, og oppnår derved nettopp det motsatte av den rette frukt av Kristi lidelse, fordi de deri søker sitt eget.

Derfor bærer de med seg små billeder og bøker, brev og kors, og noen går så langt at de ved disse ting mener å sikre seg mot vann, jern, ild og alle slags farer. Det er da på denne måte Kristi lidelse skal fri dem fra alle lidelser, tvert imot sitt virkelige vesen.

For det tredje er der dem som har medlidenshet med Kristus, så de beklager ham og gråter over ham som et uskyldig menneske. Likesom de kvinner som fulgte etter Kristus fra Jerusalem, men ble irettesatt av ham og tilholdt å gråte over seg selv og sine barn.

Det er denne slags mennesker som midt i pasjonstiden løper omkring og vil skaffe seg åndelig fortjeneste ved å betrakte Kristi avskjed fra Betania og jomfru Marias smerter; men lengere når de heller ikke. Derav kommer det at man trekker pasjonen i langdrag i så mange timer, Gud vet om det er funnet på mer for å sove enn for å våke.

Til denne bande hører også de som har lært hvor stor frukt den hellige messe gir. I sin enfoldighet synes de det er nok, når de hører messen. Og så vil man ved noen lærers utsagn få oss til å tro at mes-

sen skulle være antatt av Gud «*opere operati, non opere operantis*», d.v.s. bare på grunn av selve gjerningens utførelse, uten tanke på hvordan mennesket **er**, – som om det skulle være tilstrekkelig. Men messen er dog ikke innsatt for sin egen verdighets skyld, men for å gjøre oss verdige, og særlig forat vi skal tenke på Kristi lidelse. – For hvis ikke dette skjer, så gjør man et legemlig og ufruktbart verk av messen, hvor godt det enn måtte være i seg selv. For hva hjelper det deg at Gud er Gud, når han ikke er Gud for deg? Hva nytter det at det er sundt og godt i seg selv å spise og drikke, hvis det ikke er sundt for deg? Og det er å frykte for, at man ikke gjør det bedre ved å holde mange messer, når man ikke søker den rette frukt i dem.

For det fjerde: De mennesker som på den rette måte tenker på Kristi lidelse, det er de som ser på ham slik at de i sitt hjerte blir forferdet derved, og deres samvittighet straks synker ned i fortvilelse. Forferdelsen skal komme av dette at du ser Guds strenge vrede og urokkelige alvor over synden og synderne, så at han ikke en gang ville frigi synderne til sin egen aller kjæreste Sønn, uten at denne først ytet så stor en bot for dem. Som han sier i Esaias 53, 8: «For mitt folks misgjerningers skyld har jeg slått ham.»

Hvordan skal det vel da gå synden, når det kjæreste barn slåes slik? Der må være et *usigelig alvor*, som ikke er til å bære, når en så stor og uendelig personlighet går det i møte og lider og dør for dets skyld. Og

når du riktig dypt betenker at Guds Sønn, Faderens evige visdom, selv lider, så må du vel forferdes, og det desto mere jo dypere du tenker over det.

(Forts. neste nr.)

Unn deg ingen ro!

Jeg må undres mang en gang når jeg hører Guds ord forkjent: Har Helligånden forlatt oss, siden det er så stille, ja så dødsens stille iblant oss? Hva er det som holder på å skje med oss? Vi sitter der som noen «tunge potetsekker», som en forkynner sa en gang, og setter all vår lit til forkynneren alene. Og blir møtet stengt, ja så har forkynneren ansvaret. Alt blir lagt på de skuldrene.

Men hva med meg og deg som satt og hørte? Har ikke Herren lagt ansvar på oss når det gjelder dette? Jo, det har Han såvisst! «I som minner Herren, unn eder ingen ro.» Es. 62,6.

Ja, for du var vel med å minne Herren om samlingen du var med på? Du begynte vel straks det kom deg for øre at Guds folk skulle samles til møte om Ordet? Du unnte deg vel ingen ro da, men sukket til Herren om åpenbaringsånd, både for budbæreren og for den enkelte som skulle lytte til? Å, dette er

alvorlig kjære venner: Jeg er redd for at der er mange som skrur av TV knappen på vei ut døren til et møte med den Hellige. Eller kanskje det var andre verdslige ting du fylte sjelen med, og som tok den plassen Herren skulle ha? Hvor var tankene dine under møtet? Fór Satan avgårde med dem slik han så ofte får lov til?

Ja, er det å undres over om Helligånden trekker seg tilbake? Å, kjære venner, la oss rope med David: «Ransak meg Gud, og kjenn mitt hjerte! Prøv meg og kjenn mine mangehånde tanker, og se om jeg er på fortapelsens vei og led meg på evighetens vei!» Salm. 139,23–24.

Du, Herren har lagt det ansvar på den enkelte, at vi skal være med å bære!

Bære forkynneren, bære misjonen, bære foreningen, ja bære hverandre innfor nådetronen hver dag. *Ingen ro*, sto det i ordet her. Å, måtte dette bli nød for deg og meg idag, slik at Herren får oss i tale om disse ting.

*«O du herlighetens glans.
Lys av lys, vår sjel omstråle!
Treng deg gjennom sinn og sans*

*Vekk oss opp av sløvhets dvale!
La vår bønn i himlen høres
Og all gjerning vel utføres.»*

Sølvi Straumstein

Djevelens kunstgrep

Forkynnelsen i vår tid gir oss lite rede på djevelen og hans slu angrep, derfor vil jeg om mulig gjøre et lite forsøk på å peke på noen av dem. Når djevelen kommer med sine slu angrep på en slik måte at det kalles for kunstgrep, da må vi vel forstå det slik at det er vanskelig å forstå, at de kommer fra ham, og derfor vil mange bli dratt med uten å skjonne det.

Den som følger med i Bibelen og i det som blir skrevet og forkynt ellers, med dette for øye, han vil se at djevelen er ute mange steder for å forføre menneskene. Vi vil også få merke det når vi forsøker å tjene Jesus og menneskene ved å gjøre noe for Ham. For djevelens måte å arbeide på, det er alltid å forsøke å hindre Guds verk. Han prøver å få de troende til å gå sine ærender, som vi har et godt eksempel på da Peter forsøkte å hindre Jesus å gå lidelsens og dødens vei, og Jesus sa: Vik bak meg Satan! For du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene

til. Det var et forsøk på å hindre det Guds verk han var sendt for å gjøre til menneskenes frelse.

Har du merket at også når du skal gjøre noe for Jesus, da går satan med og vil hindre deg. Om du og jeg hadde fått se hvor mye djevelen har hindret oss fra å gjøre ville vi aldri tro det. Tenk bare på alle de listige kunstgrep han gjør for å hindre menneskene fra å bli frelst. Et menneske kan jo gå og høre Guds ord hele sitt liv, uten at de blir frelst og kommer til troen. Må ikke det kalles et kunstgrep? Og der han ikke kan hindre et menneske fra å komme til troen og blir frelst, der setter han inn sine listige angrep for å hindre dem fra å nå målet hjemme hos Herren.

Først og fremst forsøker han å få dem til å tro at det går an å leve med Gud uten å leve i ordet. Rosenius sier at kan han få deg bort fra ordet, da kan han siden få deg hvor han vil. Vi leser om hungersnøden ute i de fattige land, og ser i fjernsyn hvor elendige de ser ut, og det er underlig

hvor lenge de kan leve med lite mat. Slik kan vi også bli når det gjelder vårt gudsliv, der det på det åndelige område finnes mange utsultede og nedforkomne, for de har glemt eller er hindret fra å ete brødet fra himmelen som gir liv. Det står i ordet at vi skulle vokse opp til Kristus, men sannheten er at mange lever som barn eller krøplinger, selv om de etter tiden skulle vært lærere, som det står i Ordet.

Jesus prøver på alle måter å tilføre oss av sin fylde, mens satan gjør alt han kan for å hindre det.

Et annet av hans kunstgrep er at han snart har fått all forkynnelse til å tie om seg, til å holde tilbake det meste av alt det Skriften sier om djevelen og hans onde åndehær og deres gjerning. Derved får han folk til å tro at han ikke er så farlig, eller enda verre: tro at han ikke er til. Derfor får han arbeide i fred og ro, og denne forførende ånd får større og større makt.

Et annet kunstgrep er at han har greid å få Guds folks syn bort fra nadverdens betydning. Nadverden er jo et styrkemåltid på vandringen, og en motvirkende medisin mot all synd, sier Rosenius. Kan så djevelen få folk til å tro at den ikke har så stor betydning, da har han vunnet en stor seier.

Vi leser i Ap.gj. 2,46: Og idet de samdrekta hver dag stadig søkte templet og brøt brødet hjemme, nøt

de sin mat med fryd og hjertets enfold idet de lovet Gud. Djevelen var tidlig ute med sine listige angrep, idet han fikk flyttet nadverden fra hjemmet til kirken. Hadde vi sett hva vi har mistet av den grunn, da ville vi snart flyttet den tilbake slik det var i den første tid. Jeg har praktisert det i hjemmet i mange år, og det var en prest som fikk meg til å begynne med det. Det har vært en av de største velsignelser jeg har hatt i hele mitt kristenliv.

Jeg mener ikke at det er galt å ha det i kirken, men vi skulle hatt det på begge steder, for å utnytte denne store gave og nådemiddel mest mulig. Tenk om jeg med dette kunne vekke en eller flere personer til å gjennemføre dette, og at prest og predikant måtte forkynne ordet og nadverdens betydning i vårt kristenliv.

Djevelens kunstgrep går ut på at disse midler skal bli brukt så lite som mulig for derved å svekke vårt trosliv, så han kan få oss i sin makt.

Når jeg leser fra misjonsmarkene hvordan hungeren etter en bibel er stor, og tenker på vårt folk der det finnes både en og flere bibler i ethvert hjem, som lite eller ikke blir brukt, da må jeg sørge over et folk som ikke kjenner sin besøkelsestid. Vissste vi hvor få som bruker den og lever i den, da ville vi bli forskricket.

Ole Rolfsnes

Kassetter fra sommerskolene 1990

Kryss av

nr. 1

Fra SOLBORG, Stavanger

O. Dyrøy:

side A Es. 55,6–13

R. Linkjendal:

B Nattverden

nr. 2

H. Fjære:

side A Andakt

O. Klavenæs:

B 2. Kor. 5,14–21

nr. 3

O. Klavenæs:

side A «Den gamle strid 1»

B «Den gamle strid 2»

nr. 4

O. Dyrøy:

side A Rom. 6,23

B Es. 6,8–13

nr. 5

E. Kristoffersen:

side A Rom. 1,18–32

B 2. Tim. 4,9–11

nr. 6

R. Linkjendal:

side A Luk. 19,1–10

B 1. Pet. 1,15–21

nr. 7

SANGKASSETT

solosang, duett, m.m.

Fra BAKKETUN, Verdal

nr. 8

E. Kristoffersen:

side A 2. Johs. brev

B 1. Joh. 2,24–25

nr. 9

E. Kristoffersen:

side A 2. Pet. 1,12–

B «Det myndige lekfolk»

nr. 10

H. Fjære:
L. Fossdal:

side A Luk. 12,35–40

B 1. Kor. 3,16–17

Kr. 25,- pr. kassett + porto.

Bestilling sendes: Lars Fossdal, 3240 ANDEBU.